

Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Sjette Afdeling)

15. juli 2015*

»Konkurrence — karteller — det europæiske marked for forspændingsstål — fastsættelse af priser, opdeling af markedet og udveksling af følsomme forretningsoplysninger — afgørelse, som fastslår en overtrædelse af artikel 101 TEUF — samarbejde under den administrative procedure — artikel 139, litra a), i Rettens procesreglement«

I sag T-406/10,

Emesa-Trefilería SA, Arteixo (Spanien),

Industrias Galycas SA, Vitoria (Spanien),

ved advokaterne A. Creus Carreras og A. Valiente Martin,

sagsøgere,

mod

Europa-Kommissionen, først ved V. Bottka og F. Castilla Contreras, derefter ved V. Bottka og A. Biolan, som befuldmægtigede, bistået af barrister M. Gray,

sagsøgt,

støttet af:

Rådet for Den Europæiske Union ved F. Florindo Gijón og R. Liudvinaviciute-Cordeiro, som befuldmægtigede,

intervenient,

angående en påstand om annullation og ændring af Kommissionens afgørelse K(2010) 4387 endelig af 30. juni 2010 om en procedure efter artikel 101 TEUF og EØS-aftalens artikel 53 (sag COMP/38344 – Forspændingsstål), som ændret ved Kommissionens afgørelse K(2010) 6676 endelig af 30. september 2010 og ved Kommissionens afgørelse K(2011) 2269 endelig af 4. april 2011,

har

RET TEN (Sjette Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, S. Frimodt Nielsen (refererende dommer), og dommerne F. Dehousse og A.M. Collins,

* Processprog: engelsk.

justitssekretær: fuldmægtig S. Spyropoulos,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 26. juni 2014,

afsagt følgende

Dom¹ [udelades]

Rettens bemærkninger

- 113 Det første anbringende vedrører nærmere bestemt den omstændighed, at den procedure, som er blevet fulgt på området for overtrædelse af konkurrenceretten, er ulovlig i lyset af EMRK's artikel 6 og artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder, for så vidt som Kommissionen i en procedure af strafferetlig art ikke samtidigt kan udøve undersøgelsesfunktionen, påtalefunktionen og funktionen i form af vedtagelse af en afgørelse, hvorved den pålægger en sanktion, uden at Retten foretager en fuld prøvelse af de nævnte afgørelser, hvilket ifølge sagsøgerne ikke er tilfældet.

Principperne

- 114 Det bemærkes, at Domstolen i dom Schindler Holding m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 69 ovenfor (EU:C:2013:522), fastslog følgende:
- »33. [...] [D]en omstændighed, at beslutninger om pålæggelse af bøder på konkurrenceområdet vedtages af Kommissionen, [er] i modsætning til det, som appellanterne har gjort gældende, ikke i sig selv i strid med EMRK's artikel 6 som fortolket af Menneskerettighedsdomstolen. Det skal i denne henseende bemærkes, at Menneskerettighedsdomstolen i dommen i sagen A. Menarini Diagnostics mod Italien vedrørende en sanktion, der blev pålagt af den italienske konkurrencemyndighed som følge af en konkurrencebegrænsende praksis, der ligner den praksis, som blev gjort gældende over for appellanterne, var af den opfattelse, at sanktionen i betragtning af størrelsen af den pålagte bøde på grund af sin alvorlige karakter henhørte under det strafferetlige område.
34. Menneskerettighedsdomstolen udtalte imidlertid i nævnte doms præmis 58, at den omstændighed, at opgaven med at forfølge og straffe manglende overholdelse af konkurrencereglerne overlades til administrative myndigheder, ikke er uforenelig med EMRK, såfremt den berørte kan forelægge enhver beslutning, der er vedtaget mod den, for en domstol, der kan give de garantier, som er fastsat i EMRK's artikel 6.
35. Menneskerettighedsdomstolen præciserede i præmis 59 i dommen i sagen A. Menarini Diagnostics mod Italien, at overholdelsen af EMRK's artikel 6 ikke udelukker, at der i en administrativ procedure først pålægges en »straf« af en administrativ myndighed. Det forudsætter imidlertid, at afgørelsen fra en administrativ myndighed, eftersom denne ikke selv opfylder betingelserne i EMRK's artikel 6, stk. 1, efterfølgende prøves af et retligt organ, der har fuld prøvelsesret. Blandt de karakteristika, der kendetegner et sådant organ, er beføjelsen til i alle henseender vedrørende faktiske og retlige spørgsmål at omgøre en afgørelse, der er truffet af den lavere instans. Det retlige organ skal i særdeleshed have kompetence til at undersøge alle faktiske og retlige spørgsmål, der er relevante for at afgøre den tvist, som den er forelagt.

1 — Der gengives kun de præmisser i nærværende dom, som Retten finder det relevant at offentliggøre.

36. Domstolen har i forbindelse med en afgørelse vedrørende princippet om en effektiv domstolsbeskyttelse, der er et generelt EU-retligt princip, som nu er udtrykt i [...] artikel 47 [i chartret om grundlæggende rettigheder], og som i EU-retten svarer til EMRK's artikel 6, stk. 1, fastslået, at Unionens retsinstanser foruden legalitetsprøvelsen har den fulde prøvelsesret, som er tillagt dem ved artikel 31 i forordning nr. 1/2003 i overensstemmelse med artikel 261 TEUF, og som bemyndiger dem til at anlægge deres egen vurdering i stedet for Kommissionens og derfor ophæve, nedsætte eller forhøje den pålagte bøde eller tvangsbøde ([dom af 8.12.2011,] Chalkor mod Kommissionen, [C-386/10 P, Sml., EU:C:2011:815,] præmis 63).
37. Domstolen udtalte med hensyn til legalitetsprøvelsen, at Unionens retsinstanser skal foretage denne på grundlag af oplysninger indgivet af sagsøgeren til støtte for dennes anbringender, og at de ikke kan støtte sig på den skønsmargen, som Kommissionen har, hverken for så vidt angår valget af de elementer, der tages i betragtning ved anvendelsen af de i retningslinjerne af 1998 nævnte kriterier, eller hvad angår vurderingen af disse elementer for at afvise at udøve en tilbundsgående kontrol af både retlige og faktiske omstændigheder ([dom] Chalkor mod Kommissionen, [EU:C:2011:815,] præmis 62).
38. Da kontrollen i henhold til traktaterne indebærer, at Unionens retsinstanser udøver en såvel retlig som faktisk kontrol, og at de har beføjelse til at bedømme beviser, annullere den omtvistede beslutning og ændre bødebeløb, konkluderede Domstolen, at det derfor ikke fremgår, at legalitetsprøvelsen i henhold til artikel 263 TEUF, suppleret med den fulde prøvelsesret med hensyn til bødens størrelse i henhold til artikel 31 i forordning nr. 1/2003, er i strid med princippet om effektiv domstolsprøvelse i [...] artikel 47 [i chartret om grundlæggende rettigheder] ([dom] Chalkor mod Kommissionen, [EU:C:2011:815,] præmis 67).«
- 115 Den manglende kontrol af hele den omtvistede beslutning af egen drift er i øvrigt ikke i strid med princippet om effektiv domstolsprøvelse. Det er ikke nødvendigt for at overholde dette princip, at Retten, der godt nok er forpligtet til at besvare de påberåbte anbringender og til at udøve en såvel retlig som faktisk kontrol, er forpligtet til af egen drift at foretage en ny og fuldstændig undersøgelse af sagen (dom af 8.12.2011, Chalkor mod Kommissionen, C-386/10 P, Sml., EU:C:2011:815, præmis 66, og af 26.10.2013, Kone m.fl. mod Kommissionen, C-510/11 P, EU:C:2013:696, præmis 32).
- 116 Hvad angår den relative rækkevidde af annullationsdomme har Domstolen gentagne gange udtalt, at en afgørelse vedtaget på konkurrenceområdet over for flere virksomheder, selv om den er affattet og offentliggjort i form af én enkelt afgørelse, forstås som en samling af individuelle afgørelser, der i forhold til hver af de virksomheder, som er adressater herfor, fastslår den eller de overtrædelser, som lægges til grund over for virksomheden og i givet fald pålægger den en bøde (dom af 14.9.1999, Kommissionen mod AssiDomän Kraft Products m.fl., C-310/97 P, Sml., EU:C:1999:407, præmis 49 ff., og af 15.10.2002, Limburgse Vinyl Maatschappij m.fl. mod Kommissionen, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P – C-252/99 P og C-254/99 P, Sml., EU:C:2002:582, præmis 100).
- 117 I dom af 11. juli 2013, Team Relocations m.fl. mod Kommissionen (C-444/11 P, EU:C:2013:464), fastslog Domstolen, at hvis en adressat for en afgørelse beslutter at anlægge annullationssøgsmål, skal Unionens retsinstanser kun prøve de elementer i afgørelsen, der vedrører den pågældende adressat, mens de elementer, der vedrører andre adressater, derimod ikke genstand for den tvist, Unionens retsinstanser skal afgøre, med forbehold imidlertid af særlige omstændigheder, og henviste herved til dom af 22. januar 2013, Kommissionen mod Tomkins (C-286/11 P, Sml., EU:C:2013:29, præmis 43 og 49).
- 118 Endvidere forbliver afgørelsen bindende over for de adressater, der ikke har anlagt annullationssøgsmål (jf. i denne retning dom Limburgse Vinyl Maatschappij m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 116 ovenfor, EU:C:2002:582, præmis 100).

- 119 Det er endvidere blevet fastslået, at de proceduremæssige garantier, som er knyttet til den procedure, som følges på området for overtrædelse af konkurrencereglerne, ikke kræver, at Kommissionen internt skal være organiseret på en sådan måde, at det udelukkes, at samme tjenestemand optræder som efterforsker og rapportør i samme sag (jf. dom af 11.3.1999, *Aristrain mod Kommissionen*, T-156/94, Sml., EU:T:1999:53, præmis 26 og den deri nævnte retspraksis).
- 120 Domstolen har i øvrigt fastslået, at der ikke noget til hinder for, at medlemmerne af Kommissionen, der har til opgave at træffe en afgørelse, hvorved der pålægges bøder, underrettes om resultaterne af høringer af personer, som Kommissionen har bemyndiget til at foretage høringerne (dom af 15.7.1970, *Buchler mod Kommissionen*, 44/69, Sml., EU:C:1970:72, præmis 19-23).

Spørgsmålet, om det første anbringende er velbegrundet

- 121 Den 18. december 2013 har Retten som led i foranstaltningerne med henblik på sagens tilrettelæggelse i henhold til artikel 64 i procesreglementet af 2. maj 1991 besluttet at stille sagsøgerne et skriftligt spørgsmål vedrørende den eventuelle betydning af dom *Schindler Holding m.fl. mod Kommissionen*, nævnt i præmis 69 ovenfor (EU:C:2013:522), for det første anbringende, som er fremsat til støtte for søgsmålet. Sagsøgerne har efterkommet denne anmodning den 30. januar 2014.
- 122 Sagsøgerne har ved denne lejlighed anført, at uanset dom *Schindler Holding m.fl. mod Kommissionen*, nævnt i præmis 69 ovenfor (EU:C:2013:522), fastholder de deres første anbringende (jf. præmis 111 ovenfor).
- 123 Det bemærkes for det første, at henset til den retspraksis, der er nævnt i præmis 114 ff. ovenfor, skal samtlige klagepunkter, hvorefter den af Kommissionen gennemførte procedure på kartelområdet som fastsat i forordning nr. 1/2003 er i strid med EMRK's artikel 6 og artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder, og om Rettens angivelige manglede udøvelse af en fuld prøvelsesret på dette område forkastes.
- 124 Den retspraksis, der er nævnt i præmis 115 ovenfor, indebærer også, at klagepunkterne om Rettens manglende kontrol ex officio af hele den anfægtede afgørelse skal forkastes.
- 125 Sagsøgernes argumentation, hvorefter nærmere bestemt den manglende virkning erga omnes af domme, som annullerer en individuel afgørelse på konkurrenceområdet, hvormed afgørelsens adressat pålægges en bøde, er uforenelig med kravet om en fuld prøvelse fra Rettens side og bevirker, at hele den procedure, som Kommissionen og Retten har anvendt, er uforenelig med kravene i EMRK's artikel 6, stk. 1, skal ligeledes forkastes.
- 126 Det bemærkes først, at en annulation af en individuel afgørelse har virkning erga omnes og er bindende for alle, men i henhold til den retspraksis, der er nævnt i præmis 116 ovenfor, er det – til forskel fra en almenyldig retsakt – ikke alle, som kan drage nytte heraf, medmindre der foreligger visse særlige omstændigheder (dom *Kommissionen mod Tomkins*, nævnt i præmis 117 ovenfor, EU:C:2013:29, præmis 43 og 49). En dom, som annullerer en afgørelse, der er en samling af individuelle afgørelser inden for rammerne af en procedure, som Kommissionen har anvendt på kartelområdet, kan derfor under visse omstændigheder have visse konsekvenser for andre end sagsøgeren i den procedure, der har resulteret i denne annullationsdom.
- 127 Det må dernæst fastslås, at Domstolen i forbindelse med dom *Schindler Holding m.fl. mod Kommissionen*, nævnt i præmis 69 ovenfor (EU:C:2013:522), tilsigtede at tiltræde, at hele den procedure, som Kommissionen og Retten anvender på kartelområdet, er forenelig med EMRK's artikel 6 og artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder. Denne konklusion ændres derfor ikke af det af sagsøgerne anførte, hvorefter Retten ikke foretager en fuld prøvelse af Kommissionens afgørelse i mangel af virkninger erga omnes af dens annullationsdomme, eftersom Domstolen

nødvendigvis tog hensyn til den faste praksis fra Domstolen, der er nævnt i præmis 116-118 ovenfor, da den traf afgørelse i den sag, som gav anledning til dom Schindler Holding m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 69 ovenfor (EU:C:2013:522).

- 128 Endelig skal det bemærkes, i det omfang det er relevant, at det følger af fast retspraksis, at det under alle omstændigheder ikke tilkommer Unionens retsinstanser at sætte sig i stedet for unionslovgiver for at udvirke en ændring af det retsmiddel- og proceduresystem, som er indført ved traktaten (jf. dom af 21.4.2005, Holcim (Deutschland) mod Kommissionen, T-28/03, Sml., EU:T:2005:139, præmis 34 og den deri nævnte retspraksis).
- 129 Klagepunktet om en manglende virkning erga omnes af afgørelser i annullationsdomme skal derfor forkastes.
- 130 Hvad for det andet angår den argumentation, som sagsøgerne har fremført som svar på Rettens skriftlige spørgsmål og som svar på de spørgsmål, som de er blevet stillet herom i retsmødet, må det fastslås, at denne argumentation under alle omstændigheder er ugrundet.
- 131 Det bemærkes, at forordning nr. 1/2003 ikke bestemmer, at den afgørelse, der afslutter den administrative procedure, er den, som træffes af Retten. Denne argumentation de lege ferenda – hvilket sagsøgerne desuden har erkendt i retsmødet – har intet grundlag i de bestemmelser, der finder anvendelse på den foreliggende tvist, og kan derfor ikke danne grundlag for et annullationssøgsmål anlagt til prøvelse af en afgørelse fra Kommissionen.
- 132 Det bemærkes desuden, at artikel 25, stk. 5, i forordning nr. 1/2003 ganske vist bestemmer, at forældelsesfristen udløber senest den dag, hvor der er forløbet en periode svarende til den dobbelte forældelsesfrist, uden at Kommissionen har pålagt en bøde eller tvangsbøde. Desuden præciseres det i artikel 25, stk. 5, at den maksimale periode på ti år forlænges med den tid, hvor forældelsen har været stillet i bero i henhold til stk. 6. Samme forordnings artikel 25, stk. 6, bestemmer imidlertid, at forældelsen for pålæggelse af bøder eller tvangsbøder stilles i bero, så længe en sag om Kommissionens beslutning verserer for Den Europæiske Unions Domstol.
- 133 Det er i den foreliggende sag ubestridt, at Kommissionen vedtog en afgørelse, som pålagde sagsøgerne en bøde, inden udløbet af den frist på ti år, der er fastsat i artikel 25, stk. 5, i forordning nr. 1/2003.
- 134 For så vidt som sagsøgerne ønsker at gøre gældende, at der er indtrådt forældelse hvad dem angår, skal det derfor bemærkes, at de anlagde deres søgsmål den 15. september 2010, og at forældelsen derfor blev stillet i bero at regne fra denne dato i overensstemmelse med artikel 25, stk. 6, i forordning nr. 1/2003.
- 135 Som følge heraf skal det første anbringende forkastes i sin helhed.

[udelades]

Rettens bemærkninger

Principperne

- 152 Det bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at det kun er en virksomhed, som har samarbejdet med Kommissionen på grundlag af samarbejdsmeddelelsen, der i henhold til denne meddelelse kan indrømmes en nedsættelse af den bøde, der uden et sådant samarbejde ville være blevet pålagt. Denne nedsættelse kan ikke udvides til at omfatte en virksomhed, der i en del af den pågældende overtrædelsesperiode udgjorde en del af en virksomheds økonomiske enhed, men som ikke længere

udgjorde en del heraf på det tidspunkt, hvor sidstnævnte virksomhed samarbejdede med Kommissionen. En modsat fortolkning ville nemlig bl.a. indebære, at et selskab, som oprindeligt havde deltaget i en overtrædelse som moderselskab til et datterselskab, som var direkte involveret i overtrædelsen, og som overdrager dette selskab til en anden virksomhed, i forbindelse med en virksomhedssuccession i givet fald ville være omfattet af en bødenedsættelse, som indrømmes den sidstnævnte virksomhed for samarbejdet med Kommissionen, selv om virksomheden hverken selv har bidraget til, at den pågældende overtrædelse konstateres, eller på tidspunktet for dette samarbejde har udøvet en afgørende indflydelse på sit tidligere datterselskab. I lyset af samarbejdsmeddelelsens mål om at fremme afsløringen af adfærd, der er i strid med EU-konkurrenceretten, og for at sikre en effektiv anvendelse af EU-konkurrenceretten, er der intet, der kan begrunde, at en bødenedsættelse, som indrømmes en virksomhed for dens samarbejde med Kommissionen, udvides til at omfatte en virksomhed, der, samtidig med at den tidligere kontrollerede den i den pågældende overtrædelse involverede erhvervssektor, ikke selv bidrog til afsløringen af denne overtrædelse (jf. i denne retning dom af 30.4.2014, FLSmidth mod Kommissionen, C-238/12 P, Sml., EU:C:2014:284, præmis 83-85, af 19.6.2014, FLS Plast mod Kommissionen, C-243/12 P, Sml., EU:C:2014:2006, præmis 85 og 87, og dom Hoechst mod Kommissionen, nævnt i præmis 148 ovenfor, EU:T:2009:366, præmis 76).

- 153 Det følger af denne retspraksis, at det kriterium, som der skal tages hensyn til ved vurderingen af, om en virksomhed skal indrømmes en bødenedsættelse, er virksomhedens reelle bidrag i forbindelse med afsløringen eller påvisningen af overtrædelsen.
- 154 Det følger også heraf, at bødenedsættelsen indrømmes en virksomhed, dvs. den økonomiske enhed, som eksisterer på det tidspunkt, hvor anmodningen om bødenedsættelse indgives til Kommissionen.
- 155 Princippet om virksomhedens reelle samarbejde er afspejlet i samarbejdsmeddelelsens punkt 7 og i samme meddelelses punkt 11, litra a), vedrørende bødefritagelse, hvorefter virksomheden samarbejder fuldt ud, permanent og effektivt under hele Kommissionens administrative procedure, og i denne meddelelses punkt 23, litra b), andet afsnit, vedrørende bødenedsættelse, hvorefter Kommissionen kan tage omfanget og varigheden af samarbejde tilvejebragt af virksomheden efter datoen for fremlæggelsen i betragtning.
- 156 En virksomhed kan derfor ikke indrømmes en bødenedsættelse, hvis den ikke reelt har samarbejdet ved påvisningen af overtrædelsen.
- 157 Domstolen har på denne baggrund i de domme, der er nævnt i præmis 152 ovenfor, således fastslået, at et selskab, der i en del af den pågældende overtrædelsesperiode udgjorde en del af en virksomheds økonomiske enhed, men som ikke længere udgjorde en del heraf på det tidspunkt, hvor sidstnævnte virksomhed samarbejdede med Kommissionen, ikke kan omfattes af den bødenedsættelse, som er blevet indrømmet den økonomiske enhed, der reelt har samarbejdet med Kommissionen.
- 158 Det er ligeledes på denne baggrund, at Domstolen har fastslået, at der er intet, der kan begrunde, at en bødenedsættelse, som indrømmes en virksomhed for dens samarbejde med Kommissionen, udvides til at omfatte en virksomhed, der, samtidig med at den tidligere kontrollerede den i den pågældende overtrædelse involverede erhvervssektor, ikke selv bidrog til afsløringen af denne overtrædelse.
- 159 Det må antages, at en udelukkelse fra bødenedsættelse, som er baseret på, at virksomheden ikke har bidraget til afsløringen af overtrædelsen og ikke reelt har samarbejdet, i dette omfang både gælder for et tidligere datterselskab i forbindelse med en anmodning om bødenedsættelse indgivet af datterselskabets tidligere moderselskab som for et tidligere moderselskab som følge af en anmodning om bødenedsættelse indgivet af moderselskabets tidligere datterselskab.

Bedømmelse i den foreliggende sag

- 160 I den foreliggende sag skal det først og fremmest bemærkes, at den anmodning om bødenedsættelse, som sagsøgerne mener, at de kan være omfattet af, blev indgivet den 28. juni 2007 af Arcelor España og dets datterselskaber, Mittal Steel og dets datterselskaber, herunder Arcelor, og Tréfileurope og dets datterselskaber, idet de samtidigt udtrykkeligt har fremsat krav om, at enhver bødefritagelse- eller nedsættelse, som måtte blive indrømmet Arcelor España, også udvides til at omfatte Emesa og Galycas, idet Arcelor España varetager disses ret til forsvar i overensstemmelse med den salgsaftale, der er indgået mellem Arcelor España og Companhia Previdente.
- 161 Det må imidlertid konstateres, at uanset de udtrykkelige henvisninger til Emesa og Galycas i anmodningen om bødenedsættelse af 28. juni 2007 var disse ikke formelt en del af den virksomhed, som udgjordes af de virksomheder, som havde anmodet om bødenedsættelse, hvilket sagsøgerne i øvrigt heller ikke har anført.
- 162 Det fremgår af den retspraksis, der er nævnt i præmis 152 ovenfor, at et selskab kun kan blive omfattet af en anmodning om bødenedsættelse, som det ikke formelt er ophavsmand til, hvis selskabet på tidspunktet for indgivelse af denne anmodning selv var en del af samme virksomhed som det selskab, der har indgivet anmodningen.
- 163 Det skal herved fastslås, at Emesa og Galycas, der blev købt af Companhia Previdente i 2004, ikke længere var en del af Arcelor España på det tidspunkt, hvor sidstnævnte selskab indgav sin anmodning om bødenedsættelse i 2007. Det var derfor med rette, at Kommissionen i den anfægtede afgørelse fandt, at de ikke længere var en del af den virksomhed, som havde indgivet en anmodning om bødenedsættelse til den.
- 164 Det bemærkes, at den nedsættelse på 5%, som blev indrømmet Emesa og Galycas for de oplysninger, som de selv fremlagde for Kommissionen i 2002, blev udvidet til at omfatte Arcelor España, fordi Arcelor España og sagsøgerne på det tidspunkt, hvor sagsøgerne gav disse oplysninger, netop tilhørte den samme virksomhed.
- 165 Det skal dernæst undersøges, om Kommissionen, henset til de særlige omstændigheder i den foreliggende sag og uanset det ovenfor anførte, burde have ladet sagsøgerne være omfattet af den anmodning om bødenedsættelse, som Arcelor España havde indgivet.
- 166 Det skal i den forbindelse for det første konstateres, at sagsøgernes aktive samarbejde med Kommissionen i den procedure, der resulterede i vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, begrænser sig til de oplysninger, som sagsøgerne fremlagde for Kommissionen inden for rammerne af deres egen anmodning om bødenedsættelse, som blev indgivet den 25. oktober 2002, og for hvilken Kommissionen indrømmede en bødenedsættelse på 5%.
- 167 Sagsøgerne har ganske vist anført, at de notater fra Emesa, som Arcelor España fremlagde i forbindelse med anmodningen om bødenedsættelse af 28. juni 2007, stammer fra sagsøgerne, idet de blev udarbejdet af en tidligere ansat hos Emesa, og at de har haft en væsentlig betydning for varigheden og grovheden af overtrædelsen.
- 168 Det bemærkes imidlertid, at disse notaters oprindelse og deres ubestridelige merværdi ikke beviser, at sagsøgerne aktivt samarbejdede med Kommissionen. Tværtimod fremgår det af sagsakterne – og sagsøgerne har ikke bestridt dette punkt – at de notater fra Emesa, som blev fremlagt for Kommissionen af Arcelor España, var i sidstnævntes og ikke i sagsøgernes besiddelse, og det er ubestridt, at sagsøgerne ikke havde kendskab til den anmodning om bødenedsættelse, som Arcelor España havde indgivet, og som Arcelor España havde holdt fortrolig i henhold til de gældende regler.

- 169 For det andet kan adfærden hos Kommissionen, som i modsætning til, hvad den har påstået, ikke rettidigt og præcist oplyste Arcelor España om, at dette selskabs anmodning om bødenedsættelse ikke kunne udvides til at omfatte Emesa og Galycas, ikke skabe en ret for sagsøgerne til at blive omfattet af den anmodning om bødenedsættelse, som Arcelor Espana har indgivet.
- 170 Kommissionen kan således ud fra princippet om god forvaltningsskik givetvis kritiseres for, at den først besvarede den anmodning om bødenedsættelse, som Arcelor España indgav den 28. juni 2007, den 19. september 2008, og at den ikke udtrykkeligt gav afslag på anmodningen om at lade Emesa og Galycas være omfattet af denne anmodning om bødenedsættelse, men dette er imidlertid ikke relevant for sagsøgernes mulighed for at blive omfattet af en anmodning om bødenedsættelse, som de ikke har bidraget aktivt til.
- 171 Af samtlige disse grunde må det fastslås, at Kommissionen hverken tilsidesatte princippet om god forvaltningsskik og artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder eller ligebehandlingsprincippet og lighedsprincippet, da den ikke udvidede den anmodning om bødenedsættelse, som var blevet indgivet af Arcelor España, til at omfatte Emesa og Galycas, som ikke havde ret til at blive omfattet heraf, og derfor ikke indrømmede dem en nedsættelse af bøden, som svarede til den nedsættelse, som den havde indrømmet ArcelorMittal España.
- 172 Det andet anbringende skal derfor forkastes i sin helhed.

[udelades]

Sagens omkostninger

- 188 I henhold til procesreglementets artikel 134, stk. 1, første afsnit, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom.
- 189 Da sagsøgerne har tabt sagen, og da Kommissionen og Rådet har nedlagt påstand om, at det pålægges dem at betale sagens omkostninger, bør det pålægges dem at bære deres egne omkostninger samt at betale Kommissionens og Rådets omkostninger.
- 190 I henhold til procesreglementets artikel 139, litra a), kan Retten desuden, hvis den har afholdt udgifter, som kunne have været undgået, navnlig i tilfælde hvor søgsmålet har karakter af åbenbart misbrug, pålægge den part, som har givet anledning til udgifterne, at erstatte disse.
- 191 I den foreliggende sag har Retten ved kendelse af 16. maj 2014 pålagt Kommissionen at fremlægge den fortrolige udgave af de dokumenter, som var genstand for foranstaltningerne med henblik på sagens tilrettelæggelse af 17. december 2013, og som Kommissionen endnu ikke havde videregivet til Retten.
- 192 Den 23. maj 2014 har Kommissionen fremsendt Retten en ikke-fortrolig af disse dokumenter.
- 193 Ved kendelse af 12. juni 2014 har Retten pålagt Kommissionen at fremlægge den fortrolige version af de nævnte dokumenter.
- 194 Kommissionen har efterkommet denne anmodning den 16. juni 2014.
- 195 Henset til de betydelige omkostninger, som Retten har måttet afholde, og som kunne have været undgået, skal Kommissionen pålægges at erstatte Retten en del af disse omkostninger for et beløb på 1 500 EUR.

På grundlag af disse præmisser
udtaler og bestemmer

RET TEN (Sjette Afdeling):

- 1) **Europa-Kommissionen frifindes.**
- 2) **Emesa-Trefilería, SA og Industrias Galycas, SA bærer deres egne omkostninger og betaler omkostningerne afholdt af Kommissionen og af Rådet for Den Europæiske Union.**
- 3) **Kommissionen betaler Retten et beløb på 1 500 EUR i henhold til procesreglementets artikel 139, litra a), for at erstatte en del af de omkostninger, som sidstnævnte har måttet afholde.**

Frimodt Nielsen

Dehousse

Collins

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 15. juli 2015.

Underskrifter